

een zoo vaste en tegelijkertijd toch zoo soepele hand van schrijven beschikt als deze auteur. Wij moesten het antwoord schuldig blijven. En ten opzichte van deze novelle van Filip de Pillecijn geldt naar ons besef hetzelfde: het proza der jongeren heeft bij ons hiervoor geen equivalent aan te wijzen.

Uit den aard der zaak is dit geen kwestie van „stijl” zonder meer. Immers, naar den klassieken regel: vorm en inhoud zijn één. En daarvan legt ook het verhaal van de Pillecijn welsprekend getuigenis af. De klare en beheerschte wijze, waarop hier het zieleleven van den ouderen man wordt gepeild, is geheel in overeenstemming met den strakken en soberen stijl, dien deze prozaïst bij het neerschrijven van zijn verhaal heeft gebezigd.

Ware „het geval” niet te gecompliceerd om binnen het bestek van deze boekbespreking te worden uiteengezet, het zou de moeite waard zijn er uitvoerig op in te gaan. Thans moeten wij ermede volstaan den lezer naar het verhaal zelf te verwijzen, dat door zijn scherpe karakter-ontleding en breede menscheijkheid van begin tot einde boeit.

Als eenig bezwaar (uit compositorisch oogpunt) zou ik willen noemen de wending van II naar III — het verhaal bestaat uit drie deelen — wanneer de „ik” van I en II door een ander „ik” vervangen wordt. Deze overgang is op zichzelf reeds een weinig bruusk; doch bezwaarlijker dunkt ons, dat door deze overgang van het eene „ik” op het andere bij een terugblik de „ik” van I en II zijn direct realiteitskarakter inboet. Het eerste en tweede gedeelte van het verhaal zijn n.l. geschreven in den vorm van een spontane „biecht”, terwijl het laatste deel „mémoires” geeft van een derde over de „ik” van I en II. Waarschijnlijk had de schrijver beter gedaan met het eerste en tweede gedeelte van zijn verhaal den vorm van „mémoires” te geven, daarna zou het laatste deel zonder bezwaar met de spontane biecht van een derde hebben kunnen eindigen. Maar hoe dit ook zij: „Schaduwten” van de Pillecijn is een sterk boek en dat is het voornaamste.

ROEL HOUWINK

MARIE VAN DESSEL-POOT, *Visschers voeren uit*. Bussum, C. A. J. van Dishoeck, N.V., zonder jaartal.

De schrijfster heeft haar boek opgedragen aan het Comité voor het Visschersmonument te Vlaardingen. Wij kunnen dat begrijpen, maar wij hadden het ook kunnen begrijpen, indien zij haar epos — dat woord is hier nu eens op zijn plaats! — van de Vlaardingsche haringvisserij opgedragen had aan het Nederlandsche volk, overwegend, dat de visserij en het visschersleven zulk een elementair bestanddeel uitmaken van ons nationaal aspect, dat het zeer zeker gerechtvaardigd kan worden geacht de aandacht van ons geheele volk te vragen voor een dergelijke gevoelige en deskundige schildering van het visschersbedrijf. En wederom: wij hadden het ook kunnen begrijpen, indien men van dit boek — al dan niet met overheidssteun! —